

השדה הפרוידיאני הוא מעשה של שיח מעבר לכל טריטוריה, אולם אירופה אינה כאן. אבינועם חקלאי

השדה הפרוידיאני הוא מעשה של שיח מעבר לכל טריטוריה, אולם אירופה אינה כאן. איך לכלול בשיח את קולות האזעקה של מלחמת יום כיפור, את פעמוני הכנסיות של עין-כרם בבוקר, את תפילת "חטאנו לפניך" העולה מבית הכנסת הספרדי, את הבריטון המלטף של אריק איינשטיין הנכנס מן החלון עם השמש החזקה של ישראל, את קול המואזין הקורא למאמינים להתפלל, את מקצבי התיפוף של יהודי תימן...?

את השיח שאינו תלוי בטריטוריה ייסד יוחנן בן-זכאי ביבנה לאחר חורבן הבית, פעולה שהעניקה לפרויד השראה כאשר פירק את החברה הפסיכואנליטית בוינה בזמן בו חשיכת הנאציזם נפלה על אירופה. צרפת אינה מרכז העולם במרחב טופולוגי.

לא שמעתי קול קורא לפסיכואנליטיקאים להביע את מחאתם כאשר הימין הפונדמנטליסטי הרים את ראשו בישראל.

שמעתי את השמאל הנאור במערב מטיף לישראל באיזו פרופורציה עליה להגיב למתקפות טילים, כיצד עליה להרוס את חומת האפרטהייד שעצרה את פיגועי הטרור הגדולים, שמעתי את הדיונים האינטלקטואלים על זכותה או אי זכותה להתקיים, ראיתי כיצד מעמידים את צלב הקרס על יד ידידו המגן דוד.

נכון, רוחות הקולוניאליזם שבות מן הממשי אל המערב, הגלובליזציה מולידה פליטות וגלות, הנאורות החילונית אינה מציעה כל אלטרנטיבה למשמעות אותה מעניקה הדת לחיים זולת עבודת הגוף ומיקום הסובייקט על גרפים של הערכה ומדידה המבדילים אותו מן האחר באופן מינימלי- עוד אחד. הדמוקרטיה הקפיטליסטית הוציאה רבים ממעגל ההשפעה ורופפה בכל מקום את החוק והסדר, והפשיטה את האזרח מזהותו והזדהותיו בלי להצביע על אפשרות לאיווי בחיים.

לאקאן ניבא את נצחון הדת ואף טרח לציין שהוא עצמו אינו איש שמאל, כי אם מתבונן.

הסנטימנט לאב הלא מסורס מאפיין את האיסלאם הפונדמנטליסטי ואת הריאקציונרים במערב.

גם החילוניות הצרפתית היא דת, אחרת איך להסביר את כפיית כללי הלבוש.

האם אנחנו בזמנים של מלחמות דת?

כן, גם אני דואג לצורת המשטר הידועה כרע במיעוטו, הלא היא הדמוקרטיה.

גם אני רוצה להגן עליה מפני הרוחות הרעות המנשבות עליה מימין ומשמאל. לא היה זה הימין הפוליטי

שאימץ בחום את הפסאודו-מדע ואת המדקליזציה של חיינו, אותן פרקטיקות המאיימות על

הפסיכואנליזה.

אני רוצה להגן על הדמוקרטיה השברירית גם מפני עצמי. לא חלף זמן רב מאז שמעתי דיונים באסכולות

באירופה על אנליזה בכפיה לצעירים המוצאים מקלט באיסלאם הקיצוני ובטרור שהוא מוליד. גם אני

הייתי המום מההפקרות ומחוסר הבטחון ברחובות פריז, אפילו ישראל בטוחה יותר.

האם זוהי הבלתי אפשריות למשול או שמא אובדן רגש האחריות של המושל?

הרי הדמוקרטיה היא לא רק שלטון העם, היא גם שלטון החוק, עובדה שטראמפ נתקל בה באמצעות

הפרדת הרשויות. כולם כפופים לחוק.

קריאתו של מילר נובעת ממעיין הסינגולריות שלו.

מילר האיש, לא מילר האב המת.

לכן, אני מוצא לנכון לסרב לו.

איני יודע מהו השם הפרטי שהעניק לעצמו.

אני בטוח שבצד אלה שנענו לקריאתו, חלקם מתוך שותפות לדאגתו וחלקם מתוך אהבה אליו, היו גם אלה

שחשו אי נחת מבקשתו.

אני ישראלי. ה-אחר הישראלי העביר בגופי את האות שלו. אני גם ציוני, לא מתוך אידיאולוגיה, אלא כי

ציון נתנה בי את אותותיה כך שהגוף שלי נתון למצוקה כאשר הוא נזרק אל תוך שפה זרה בניכר.

במשך חיי נפל עלי גשם ישראלי, בפראפרזה על שירו של הורביץ, אני מעין תבנית חד פעמית של נוף

מולדתי, בפראפרזה על משורר אחר.

מילר לא יודע מי אני ואני לא יודע מי הוא.

הוא לא יכול להעלות על דעתו שהתמיכה בישראל של חלק מהקבוצות הניאו-נאציות, כמו גם דברי

התמיכה של לה-פן ושל טראמפ בישראל מרחיבים את מה שכיווצה השנאה של השמאל הליברלי הנאור

למי שאני מייצג עבורם.

כן, כן, פרדוקסים שכאלה,

כמו אותו קרע בתוכי בין שנאת הכיבוש לבין הפחד מעזתיזציה עם הנסיגה מיהודה ושומרון.
במלחמת יום כיפור, כאשר ישראל שיוועה לסיוע אמריקאי דחוף, ייעץ קיסינג'ר לנשיא ניקסון לתת
לישראלים לדמם קצת.
באמת היינו שחצנים ועיוורים עד אשר לא ראינו את האסון המתקרב.
עכשיו הגיע זמנם של נאורי המערב לדמם.
הפאשיזם התפשט שם מהר מאוד לנוכה תחושת אי הבטחון, מהר יותר מאשר בקרב אותו "גזע" אשר
יישב את פלשתינה בכוח.
אני מביט מכאן על מצבם בדאגה.